

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ
Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Του Σαίν—Πρὸς πρὸς τὴν **Ιουλίαν ντ' Ἐτανζ**

Ἰουλία, ἀφῆσέ με νὰ ἀναπνεύσω. Μὲ κάνεις καὶ τρέμω... Τὸ γράμμα σου εἶνε φλογερὸ καὶ μεταδίδει στὴν ψυχὴ μου τὴν ὑπερκόσμια φλόγα... Γιατί μοῦ δίνει συμβουλές, πού ἀρκεῖ μιὰ διαταγὴ σου; Ἡ θέλησί σου εἶνε σιδερένιος νόμος γιὰ μένα. Ναι, θὰ ἔκανα τὰ πάντα ἕάν μοῦ τὸ δούταξες, γιατί σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ όλα στὸν κόσμω. Καὶ ξέρεις γιατί σ' ἀγαπῶ τόσο;

Ἀσύγκριτη κόρη, σ' ἀγαπῶ γιατί εἶσαι ἕνα τέλειω πλάσμα καὶ γιατί ἡ ἦθιξ πού ἔχεις στὴν καρδία σου εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη γαμή. Ἡ ψυχὴ σου ὠραϊότες μὲ κάνει γιὰ πάντα σκλάβω σου, μᾶθε το, ψυχὴ μου.

Φεύγω μὲ ἐλπίδα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπόσχῃ πού μοῦ ἔδωσες. Σὲ πιστεύω. Ὑποσχέθηκες ὅτι θὰ γίνῃς γυναίκα ἐνὸς ἄλλου, χωρὶς τὴ συγκατάθεσί μου. Θὰ σεβισθῶ καὶ ἐγὼ τῆς ἐπιθυμίας σου. Σοῦ δίνω γι' αὐτὸ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου. Ἄγνοω πὺ θὰ μὲ ὡδηγήσῃ ἡ τύχη εἰς τὸ στάδιο πού ἐδίλεξας. Θὰ κάμω ὅμοι; ὅτι μπροσά γιὰ νὰ νικήσω τὴν τύχην καὶ νὰ γίνω δικός σου. Πάντω, ποτε οἱ ἱεροὶ δεσμοὶ τοῦ γάμου δὲν θὰ μὲ ἐνώσουν μὲ ἄλλην γυναίκα ἀπὸ τὴν Ἰουλίαν ντ' Ἐτανζ. Δὲν ζῶ καὶ δὲν ὑπάρχω γιὰ ἄλλη παρὰ γι' αὐτὴν καὶ θὰ πεθάνω σὺγγύ; τῆς ἡ ἐλεύθερος. Χαῖρε! περνᾷ ἡ ὥρα. Φεύγω σὲ λίγα λεπτά.

Σαίν—Πρὸς

Τῆς **Ἰουλίας ντ' Ἐτανζ** πρὸς τὸν Σαίν—Πρὸς

Ἄχ, φίλε μου, τί μαρτύριο γιὰ δύο ἐρωτευμένους αὐτὴ ἡ συνάντησι; μέσα στὸ πλήθος! Τί μαρτύριο νὰ βλέπωμεθα καὶ νὰ εἰμεθα τόσο μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο! Καλλίτερα νὰ εἴμαστε μακριὰ! Πῶς νὰ ὑποκριθῶ ἡμέραι, τὴ στιγμή πού εἶνε τὸση ἡ ταραχὴ μου; Πῶς νὰ μιλῶ μὲ τοὺς ἀδιαφόρους; ἐνφ ἡ καρδία μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἰσχυρότητα γιὰ ἕνα μοναχὸ ἄνθρωπο;

Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ταραχθῆκα τόσο, ὅσον χθὲς δταν ἀνήγειλαν τὴν ἐπίσκεψί σου εἰς τῆς κ. ντ' Ερβάρ. Φανταζόμενον πῶς ὅλοι μὲ παρατηροῦσαν... Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω, πῶς νὰ φερθῶ. Ὅταν μίηκες στο σαλόνι, κοκκίνησα τόσο φοικτά, ὥστε ἡ ἐξ-

κας προχώρησε καὶ εἶδε μιὰ σχισιάδα ἀνάμεσα σὲ δύο κατσάβραχα καὶ μέσα φῶς. «Λοιπὸν, σκέφθηκε, ἐδῶ εἶνε ἡ φωλιτσα τους!»

Γύμνω ἀμέσως πλῶν καὶ πῆρε μαζί του πέντε συντρόφους του. Ἐνωγύρισαν, κατεβήκανε σιγά σιγά στὴ σχισιάδα καὶ βρεθθήκανε σὲ μιὰ σπηλιά. Τὸ φῶς σβύστηκε ἀμέσως, κα αὐτοὶ ἀόψανε ἕνα κερί. Ἐπάνω σὲ ξερὰ φύκια ἦτανε ἑσπλωμένο τὸ κορίτσι καὶ κοιμώτανε ντυμένο. Τὴν ξυπνήσανε καὶ αὐτὴ ἄρχισε ἀτάραχη τὸ τραγουδί τῆς:

Αἴμα, αἴμα, αἴμα!

Οἱ φύλακες τραβηχθήκανε τρομαγμένοι.

—Ναι, εἶπεν, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, αἴμα θὰ κυθῆ ἀπόψε σὺν γυρίω ὁ ληστὴς ἐκεῖνος; ὁ πατέρας σου μικροῦλα μου...

Ἡ Μαργαρίτα φάνηκε πῶς κᾶτι καταβε.

Ἐνας κρότος; βάρκας πού πλησίαζαν ἀκόσμηκε ξαφανικά.

—Νάτος! εἶπαν οἱ φύλακες καὶ τοιμαστήκανε.

Ἡ Μαργαρίτα θέλησε νὰ φύγῃ μὰ τὴν φοβερίσανε πῶς θὰ τὴ σκοτώσουνε ἂν ἀπομακρυνθῆ. Ἐκεῖνη ὁμοσ ἀρπαξὲ τὸ σχοινί πού χρησίμευε γιὰ σκάλα στὸν πατέρα τῆς καὶ ἄρχισε ν' ἀνελθῆν στούς βράχους. Ἐνας φύλακας ὁμοσ ἔκοψε μὲ τὸ σπαθί του τὸ σχοινί καὶ τὸ κορίτσι ἔπεσε πάλι μέσα στὴ σπηλιά κ' ἄρχισε νὰ τραγουδά:

Αἴμα! Αἴμα! Αἴμα!

Ὁ Γιάκωβος μὴ γνωρίζοντας τί συνέβη ἔπεσε στὰ χεῖρα τους ἀφοῦ ἀντιστάθηκε παλληκαρίω.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν φάνηκε πουνεγά.

Ὁ Γιάκωβος, ἐπειδὴ ἀντιστάθηκε στούς τελωνοφύλακας καταδικάσθηκε σὲ θάνατο.

Ἡ καρμανιόλα στήθηκε στὸ ἴδιο μέρος πού εἶχε στήθῃ πρὸ δέκα χρόνων γιὰ νὰ κοπῆ τὸ κεφάλι τοῦ καυμένου παπα Σολνιέ. Ὅλο τὸ Σαίν Μαλό εἶχε συγκεντρωθῆ γύρω.

Τὴν στιγμή πού τὸ μαχαίρι θὰ ἔπεφτε, ἕνα κορίτσι καταξοσχισμένο καὶ πληγωμένο πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλήθος καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τῆς καρμανιόλας...

—Κόρη μου! φώναξε ὁ Γιάκωβος.

Ἦταν ἡ Μαργαρίτα.

Μισοσηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδά.

Αἴμα θέλει ἡ μηχανή!

Νὰ πατίσωμε τὴν καρμανιόλα!

Ὁ Γιάκωβος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ φρίκης καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ δῆμι...

PAUL FEVAL

ἀδελφὴ μου, πού μὲ κῦταξε, ἔσκυψε καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ στὸ αὐτί, κρατώντας τὴν βεντάλλια ἀνοιγμένη γιὰ νὰ μὲ κρύψῃ. Ἐγὼ ἔτρεμα γιὰ τὴν κακογλωσσία τῶν γυναικῶν, πού μὲ ζηλεύουν γιὰ τὴν ἀγάπη πού μοῦ δείχνεις.

Ἡ Κλαίρη μοῦ εἶπε πῶς εἶχες καὶ σὺ τὴν ἴδια ταραχὴ. Τῆς φαίνουσιν στενωχωρημένοι, ὄχρος, ἀνήσυχος, καὶ δὲν ἤξερες ἂν ἔπρεπε νὰ μᾶς πλησιάσῃς ἢ νὰ μᾶς χαιρετίσῃς ἀπὸ μακριὰ. Εὐτυχῶς ἔκείνη τὴ στιγμή σὲ ἐκάλεσε πλοσίον τῆς ἡ νοικοκυρὰ καὶ ἐκάθησες κοντά τῆς.

Νοιώθω, φίλε μου, πῶς αὐτὸς ὁ τρόπος πού ζοῦμε δὲν εἶνε καλὸς γιὰ μᾶς. Ἀγαπώμεθα πολλὴ γιὰ νὰ κρυβώμαστε ἐτσι. Αὐτὲς ἡ συναντήσεσι στὰ σαλόνια εἶνε ὠραίες γι' αὐτοὺς πού βλέπονται καὶ ἀλλοῦ καὶ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσουν, νὰ ποῦν τὸν πόνω τους. Οἱ ἀνησυχίες μου μὲ βασανίζουν τόσο πολὺ, ὥστε πρέπει νὰ ἀλλάξουμε ζωή.

Ἄς ἐπαναλάβουμε τὴ μυστηριώδη ζωὴ μας, πού μᾶς ἔδινε τόσες κρυφές εὐτυχίες. Αὐτὴ ἡ μοναξιά ἦταν ἡ μόνη εὐτυχία στὴ ζωὴ. Γιὰ μεγάλα πάθη ζοῦν στὴ μοναξιά. Τὰ φῶτα τῶν σαλονιῶν μαραίνουν τὴν ἀγάπη. Ἡ μελαγχολία μου δὲν συμβιβάζεται πειὰ μὲ τὴν κίνηση καὶ τὸ χορὸ. Μὲ κουράζουν ἡ κοινοτυπίες πού ἀκούω διαρκῶς, μὲ πληγώνουν ἡ κολακείες πού δὲν μπορῶ ν' ἀποφύγω.

Προτιμῶ νὰ μὴ σὲ βλέπω καθόλου παρὰ ἐτσι... Δὲν φαντάζεσαι πόσο ὑποφέρω!

Ἄ, ἂν εἶχα ποτὲ τὴν ἐλπίδα πῶς τὸ ὄνειρό μας μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ... Ἄν ἐρχόταν αὐτὴ ἡ εὐτυχισμένη μέρα!

Ἄλλα δὲν θέλω νὰ μιλῶ περισσότερο γιὰ ἕνα ἀβέβαιο ὄνειρο... Συγχώρησε τὰ παράπονα αὐτά, πού βέβαια θὰ νοιώθῃς πῶς προέρχονται ἀπὸ θεμελιῆ λατρεία... Συγχώρησε με, μόνω μου φίλε. Ἡ καρδιά μου δὲν πρέπει νὰ ἔχη γιὰ σένα κανένα μυστικό.

Πρέπει μόνω αὐτὸ νὰ μᾶθῃς. Ἐγὼ ἕνα μυστικὸ σχέδιο, πού θὰ γιαιτρέψῃ τις λύπες μας... Μὴ ζητᾷς περισσότερα. Ἐχε στὴν καρδία σου μιὰ γλυκεῖα ἐλπίδα. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ μᾶθῃς. Πρὸς τὸ παρὸν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητᾷς, ἀλλὰ σοῦ σπαιγομεθα γιὰ μὲ κάμῃς οἰανδήποτε ἐρώτησι.

Διχὴ σου γιὰ πάντα
Ἰουλίαν

Του **Λουκιανού Βοναπάρτου** πρὸς τὴν κ. **Ρεκαμῆ**

Ἐνόμωις πῶς μποροῦσα νὰ ζῆσω χωρὶς ἐσᾶς. Εἰς μᾶτῃν προσεπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι γυναῖκες στὸν κόσμω, ὠραίες καὶ θελατικές σὺν καὶ σένα.

Ἀπατήθηκα σήμερα. Ὅλες μοῦ φαίνονται ἄνοστες καὶ ψυχρές. Ἡ ὠραιότερη γυναίκα τοῦ κόσμου θὰ μὲ ἀφινε ἀσυγκίνητο καὶ θὰ ἐνόμωις πῶς βρισκόμαι μὲ μιὰ ἀψυχὴ κούκλα... Προχθὲς στὸ χορὸ δοχίμωσα νὰ παρηγορηθῶ μὲ τὴν κυρία ντε Β. Τὴν γνωρίζετε καὶ ξέρετε τις ἐρωτικές ἐπιτυχίες τῆς... Ἡ παρουσία τῆς εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ὀχρηάζουν ἀπὸ ζήλεια ὄλες ἡ γυναῖκες σ' ἕνα χορὸ... Ἐμεινω μᾶσί τῆς καὶ ἐνωίωσα πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα. Ἐνας ἄλλος θὰ ἐρελλαινετο ἀπὸ χαρὰ. Δὲν θὰ τὸ πιστεύετε, Ἰουλιέτα, ἐπλήξα ὅσον οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν στιγμή πού θὰ ἐφευγα ἀπὸ κοντά τῆς...

Πάντω τὸ βλέμμα μου σᾶς ἀναζητοῦσε μὲ ἀπληστία... Δὲν ἤλθате. Ποιὸς ἔχει τὸ βράδυ πού σᾶς ὡδήγησε ἡ ἰδιοτροπία πού ἔχετε ἐμφυτὴ μέσα σας;

Εἶσατε ἰδιότροπη καὶ φιλάρεσχη μέχρι τοῦ βαθμοῦ νὰ μὴ λογαριάζετε τίποτε. Οὔτε τὸν πόνω, οὔτε τὴν λύπη, οὔτε τὴν ἀπελπισία τοῦ ἄλλω. Γι' αὐτὸ θέλησα νὰ σᾶς τιμωρήσω. Τρελλὸς πού εἶμιον! Τώρα ἐρχομαι καὶ πέφτω στὰ πόδια σας. Σᾶς ἰκετεύω νὰ μὲ συγχωρήσετε καὶ νὰ μὲ δεχθῆτε. Ἀλλοῦως εἶμαι ἀξιος νὰ κάμω μὲ οἰανδήποτε τρεῖλλα. Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σᾶς καὶ ἐπιζῶ πῶς θὰ μὲ συγχωρήσῃτε. Περιμένω ἀγωνιωδῶς τὴν ἀπάντησί σας.

Λουκιανός

ΠΩΔΕΙΓΜΑΤΑ ἐπίπεδον πιεστήριον ἔχον πλάκα 100 x 140 δυνάμενον νὰ πέρῃ 4 σελίδις μεγίστη; ἐφημερίδος; καὶ τυπῶνων 1200 φύλλα καθ' ὥραν. Μοναδικὸν διὰ χυμηρινὴν ἐπαρκετὴν ἐφημερίδα. Πληροφοραὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας.